

TÜRKÇEDEKİ TAMLANAN EKİ
/+TA+/ > */+TI+/ > /+sI+/ > /+zI+/ > */+rI+/ >
*/+yI+/ > /+øI+/ > /+øø+/

ÜZERİNE

Dr. Efrasiyap GEMALMAZ*

Hemen bütün Türk lehçelerinde ve bu lehçelerin ağızlarında, **belirtisiz isim tamlamaları**; Türkçenin temel dizimini düzenleyen "**belirten / niteleyen öge; bir anlam ögesi ise belirttiği / nitelediği anlam ögesinden önce, bir görev ögesi ise belirttiği / nitelediği anlam ögesinden sonra getirilir.**"¹ kuralına uygun olarak; önce, **niteleyen öge** olan anlam ögesi **tamlayan isim**; sonra da, **nitelenen öge** olan anlam ögesi **tamlanan isim** sırası üzerine kurulur.

Ancak bu dizimde, Türkçenin de uymakta büyük bir dikkat gösterdiği "**anlam vey görev / ulam (kategori) değiştiren öge işaretlenir**" şeklinde ifade edeceğimiz bir dil genelcesine uyulmadığı gözlenir. Şöyle ki, niteleyen öge durumunda olan tamlayan isim, sıfat ulamına geçtiği halde işaretsiz kalmaktadır. Bir dilde eksilteli yapıların bulunması doğal karşılandığı için bunda garipsenecek bir durum yoktur. Ancak, ulam değiştirmeyen yani isim ulamında kalan tamlanan

---

* Atatürk Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü Müdürü

¹ E. GEMALMAZ; "Türkçe'nin Morfo-Sentaktik Yapısının Fonolojisine Etkileri" **Ata. Üniv. Türkiyat Araşt. Enst. Der.**; Sayı: 3, sayfa: 2

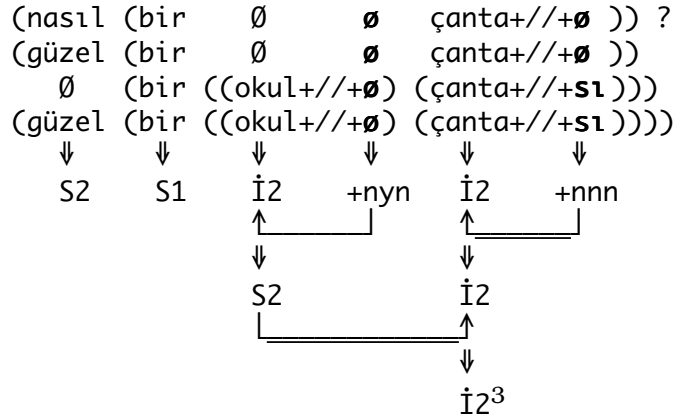
isim “/+TA+/ > */+TI+/ > /+sI+/ > /+zI+/ > */+rI+/ > */+yI+/ > /+øI+/ > /+øø+”² tamlanan ekiyle işaretlenmektedir.

Türkiye Türkçesinden bir örnekle açıklamak gerekirse:

((okul+//+ø) (çanta+//+s1)) (≈ okul için çanta ~ *okul+luk çanta)

kuruluşunda, asıl söylenmek istenilen «çanta» dır. /okul/ genel ismi (İ2), /çanta/ genel ismini (İ2) tür olarak nitelediginden artık bir çeşit işaretsiz /+ø+/ (+nyn) ekiyle yapılmış niteleme sıfatı (S2) sayılmalıdır.

(Ne çantası?)

² P. N. BORATAV; “III. Index morphologique”; **PhTF**; cilt: 1, sayfa: 796; madde: +i / +i , +si / +si : possessif 3^e sg., ...

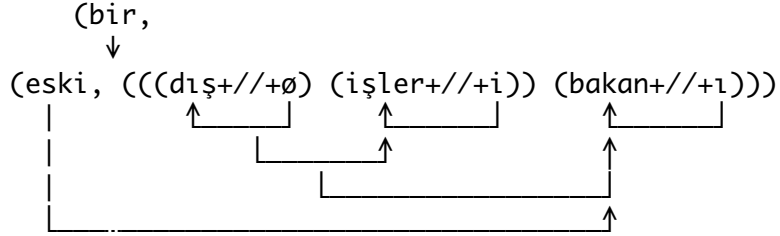
³ Derin yapı ilişkileri konusunda bk. E. GEMALMAZ; “Türkçede İsim Tamlamalarının Derin Yapısı” **Ata. Üniv. Türkiyat Araşt. Enst. Der.**; Sayı: 4, sayfa: 165-172

Görüldüğü gibi, /+(s)I+/ (+nnn) eki, /nasıl/ sorusuna cevap veren ilk ismin, ikinci ismin sıfatı olduğunu göstermekte; ancak ilk isme değil, ikinci isme gelmektedir.

Bu durum, Türkçemizin, vaz geçilemez ve düzeltilemez bir kusurudur. Bu kusur kullanımda bize zorluk çıkarsa bile, dilimizde bir güzellik beni (*frn.* grain de beauté) gibidir.

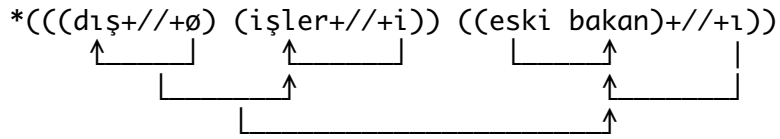
Diğer bir dil genelcesine göre de, “**diller başka dillerden oluş ve kılışları karşılayan sıfat, zarf ve fiillerden çok nesnelere karşılayan isimleri alabilirler.**”. Yukarıda söz konusu ettiğimiz bu kusur yüzünden, başka dillerden aldığımız dil öğeleri arasında, özellikle Farsça ve Arapçanın kurallarına göre yapılmış belirtisiz isim tamlamalarının çokluğu eski metinlerde dikkati çekecek kadar çok olmuştur (örn.: *frs.* derd+i+dil, ru+yi+zemin, bu+yi+vefa, ...; *arp.* dar+ü+l+fünun, taht+e+l+bahr, beyn+e+l+milel, hıfz+u+s+sıhha, ... vbg.). Başka dillerden sıfatlar alınmış (örn.: *arp.* asîl, denî, enfes, ...; *frs.* şirin, düşvar, nevmid, ... vbg.), başka dillerin kurallarına göre sıfatlar yapılmıştır (örn.: *frn.* “société” → *trk.* “sosyet+ik” ≅ *frn.* “de haute société”). Yine özellikle, Arapça da sıfat yapan nisbet eki /+î/ (örn.: ilm+i araştırma, fiil+i durum, ticar+i ortam, din+i inanış, ... vbg.) vey özleştirme ile kullanımı artan /+sAl/ ve /+Al/ (örn.: para+sal durum, din+sel davranış, kır+sal kesim, san+al ortam, ... vbg.) ekleri, Türkçede, bu sözü edilen yapının yerini almak üzere yaygın kullanımlar kazanmışlardır. Bazan bu yapıdan kutulmak için çeşitli sıfat yapma yolları denenmiştir (örn.: kış+lık elbise, resim için çerçeve ... vbg.). Bazan da, kararsız davranışlar sonucu, tutarsız yapılar yerleştirilmeye çalışılmıştır. Söz gelişi, günümüzde, STT’ni kullanan yaygın organlarında:

Örnek

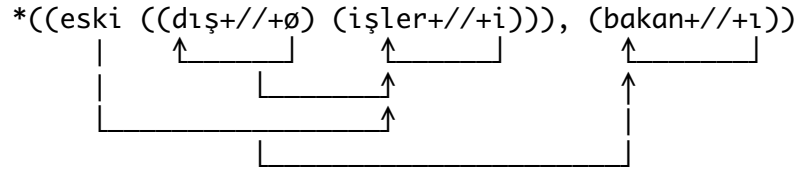
yerine sık sık kullanılan aşağıdaki örneklerde “**durumları işaretlenmemiş birincil tamlayanlarla tamlanan arasında ikincil tamlayanlar giremez**” dil genelcesine aykırı davranıldığı görülmektedir:

Örnek (1)

vy

Örnek (2)

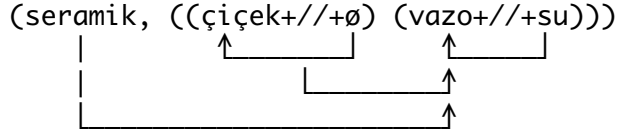

Halbuki, «eski» olan, «dış işleri bakanı» dır; ne «bakan» dır ne de «dış işleri» dir. Örnek (1) de; «bakan» ın birincil tamlayanı «dış işleri» dir ve «dış işleri» ni karşılayan /dış işleri/ isminin sifata dönüştüğünü gösterir bir işaret (ek vy edat) dizimde yer almamaktadır. Buna rağmen, İkincil bir tamlayan olan «eski», birincil tamlayan «dış işleri» ile tamlanan «bakan» arasında sokulmaktadır. Örnek (2) de ise; /eski/, /dış işleri bakanı/ nın değil, /dış işleri/ nin sıfatı olarak yer almaktadır. Yukarıdakilerin

koşutu olan aşağıdaki örnekler, yanlış daha açık bir şekilde göstermektedir.

Örnek

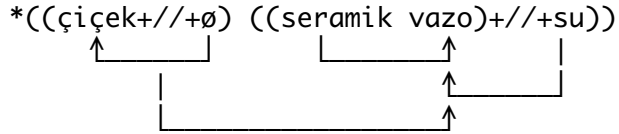
(seramik, ((çiçek+//+ø) (vazo+//+su)))

yerine

Örnek (1)

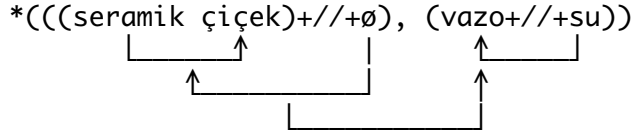
*((çiçek+//+ø) ((seramik vazo)+//+su))

ve

Örnek (2)

*(((seramik çiçek)+//+ø), (vazo+//+su))

Örneklerdeki “,” ler tonlama ve vurgulamayı belirtmek için konulmuştur. Olgan yazımda; bağlam, tonlama ve vurgulama konusunda açıklık getireceği için, bu “,” lerin yer almaları gereksizdir.

Son olarak, soruyorum: "güzel bir okul çantası" vı "bir güzel okul çantası" yerine "bir okul güzel çantası" diyebilir miyiz? Dersek bu doğru bir Türkçe söyleyiş olur mu?